

EEN PURE FORMALITEIT

Een pure formaliteit, van Giuseppe Tornatore, door Orkater, regie Sarah Moeremans

3/9, Stadsschouwburg, Amsterdam; tournee t/m 11/10 en van 2/4 t/m 17/5. orkater.nl

Toneelstuk naar film drijft op acteurs en behoeft meer pit.

De liftdeuren zitten een paar meter te hoog in het decor van *Een pure formaliteit*, een nieuwe voorstelling van Orkater. Ontsnappen lijkt onmogelijk uit de steriele wachtruimte annex ondervragingskamer. Links en rechts staan dode kamerplanten. Het is een surrealistisch en intrigerend toneelbeeld van Julian Maiwald. Pas bij de onthullende slotzin van dit anderhalf uur durende muziektheaterstuk valt de volle betekenis ervan op zijn plaats.

Een onopgelost mysterie, dat is de inzet van deze thriller, gebaseerd op de film *Una Pura Formalità* (1994) van Giuseppe Tornatore. Bij Orkater maken regisseur Sarah Moeremans en componist Micha Hamel er onderhoudend theater van, met weinig theatrale verrassingen, maar wel met twee topacteurs die alle ruimte krijgen om te schitteren.

Pierre Bokma is een verwarde schrijver die verdacht wordt van moord. Porgy Franssen is de onbuig-

zame, sympathieke commissaris die hem ondervraagt, in de hoop het moordraadsel op te lossen. Er is een ongeïdentificeerd lijk en er zijn gaten in het geheugen van de schrijver en andere zaken die niet kloppen. De commissaris lijkt meer te weten dan hij toegeeft en de ontknoping is mooi subtiel.

Bokma en Franssen zijn de trekpleisters hier. Bokma die razendsnel schakelt tussen woede, branie verwoording en zelfbeklag, en Franssen daartegenover als de rust zelve, stijf overeind, leunend op zijn noodzakelijke stok (wegens een blessure van de acteur). Hun dialoog wordt enkele malen onderbroken door bijrollen van Erik Whien als komisch hulpje van de commissaris, en Tirza de Boer als zingende vrouw, die om onduidelijke redenen ook aanwezig is.

Regisseur Moeremans geeft in haar werk vaak blijk van een ongetemde fantasie en experimenteerdrijf. In deze gastregie bij Orkater houdt ze het echter opvallend beschaafd. De acteursregie is uitstekend, maar toch, een beetje pit of wat dissonante klanken hadden hier niet misstaan.

De muziek van Micha Hamel maakt dat ten slotte nog een beetje goed. Hij laat Cello8tet Amsterdam, aangevuld met blokfluitist Raphaëla Danksagmüller, een stemmige soundtrack spelen. De nerveuze en weemoedige composities zijn geïnspireerd op de filmmuziek van Ennio Morricone voor de film *Una Pura Formalità*. Daarmee voorziet Hamel deze grimmige detective van een passend rouwrandje.

Vincent Kouters